

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

LA REUNIO DEL PARLAMENT DE LA REPUBLICA

NOVAMENT torna a inquietar al nostre Ajuntament el que s'ha vingut a denominar problema d'atur forçós. Algunes setmanes enrera—quan la Corporació municipal es trobava en el cas d'haver d'adoptar una resolució obligada per a sostreure's la feixuga càrrega del gran nombre d'obriers que acollia en treballs solament justificats pel problema dels sense feina, tan sentit a Vic en aquests darrers anys i aguditzat a conseqüència del daltabaix econòmic provocat pel moviment facciós de juliol—, uns treballs inesperats absorviren tots els braços que no tenien una ocupació precisa, i gràcies a aquella circumstància salvadora hom pogué evitar la desagradable decisió de deixar sense treball uns companys que han de merèixer la nostra atenció i especialment la dels organismes sindicals, per pròpia iniciativa de les diverses seccions en les quals hi figurin adscrits els afectats. I ara ha arribat el moment de desvetllar-se per la sort d'aquells companys, ja que, enllestits els treballs que els ocupaven transitòriament, no albiren altres possibilitats de feina que la que els proporcioni l'Ajuntament de la ciutat. Estem convençuts que tots els partits i organitzacions responsabilitzats en l'administració municipal coneixen les dificultats que ha travessat l'Ajuntament en els nostres dies, per haver afrontat obligacions molt superiors a les seves forces. Però, el que el bon sentit revolucionari i per ajudar a impulsar l'obra transformadora hagi imposat uns sacrificis eventuais a l'erari municipal, no justificaria fer-ne un sistema fins arribar a comprometre en absolut el crèdit i la normalitat de funcions del nostre primer organisme popular. El tractament de la malaltia aconsella destriar les condicions i les circumstàncies

Abans d'ahir, es reuniren les Corts de la República, i per a celebrar la sessió hom escollí el bell indret del Monestir de Montserrat. Raons ben explicables—el protegir de possibles agressions de l'aviació facciosa els parlamentaris estrangers que assistien a aquesta sessió del Parlament, com evitar ocasió als avions italians i alemanys de cometre nous atemptats contra la població civil de Barcelona— induïren el Govern a portar en lloc segur la Sobirania legislativa del país.

Amb la representació legítima dels pobles hispànics, que es veié assistida per representacions molt qualificades de diversos Parlaments estrangers, per primera vegada en aquest any s'ha reunit constitucionalment el Parlament de la República.

Després del discurs del President de la Cambra, el Cap del Govern es dirigí als representants del país i exposà, que tant per complir el precepte constitucional que ho ordena, com per donar satisfacció al principi democràtic de posar-se en relació amb el poble, a través del Parlament que el representa, el Govern es presentava a les Corts per a donar compte de l'ús dels amples poders que li foren concedits per les mateixes el mes d'octubre.

De l'important discurs del President del Consell de Ministres cal destacar-ne les següents declaracions:

«No vull, senyors diputats, deixar de cridar l'atenció de la Cambra sobre una maniobra que no es manifesta per primera vegada, però que novament ha començat a insinuar-se prop d'alguns sectors representatius de la política espanyola. Els nostres enemics no escatimen mitjans per a procurar ensulsiar la nostra reraguarda i per a sembrar, si és possible, el derrotisme, i així tracten de fer arribar a nosaltres falagueres promeses de possibles arranjaments a base del reconeixement de ço assencial de les nostres institucions republicanes, amb tal que nosaltres fem certes concessions d'ordre polític o econòmic, dites sempre aquestes coses en la forma amagada, encoberta, que no comprometen a res, en què poden fer-se.

Vuill que consti—afegeix el Cap del Govern— que l'equip d'homes que actualment està al front dels destins d'Espanya no es prestarà mai a semblant maniobra. Seríem nosaltres les primeres víctimes de l'engany si hipotequéssim d'aquesta manera l'economia del país, l'esdevenidor polític i la independència d'Espanya. Mai no farà això un Govern espanyol, mai, encara que se'ns empenyi a això pel desconeixement del que són els nostres drets i per una hostilitat dels que estan obligats, en virtut de pactes, a ajudar-nos i dels quals, en el fons, haurien d'ésser solidaris amb nosaltres, perquè defensem llur pròpia causa.

Tinc l'obligació d'invitar-vos—diu el President— a què us defenseu contra la desconfiança i la incredulitat que, fabricades a l'exterior, són molts els interessats a projectar-les sobre la nostra pàtria.

Si arriben dies difícils—continua dient l'orador—, que tal vegada arribin, salveu dels dolors que ells produeixin la confiança en la victòria. La guerra, amb les seves alternatives, inevitables, acostuma a oferir, als qui la fan, dies de satisfacció i dies de tristesa. Fins fa poc els nostres—els plens de dolor, els buits d'esperança—eren amargs.

Aquesta primera època—acaba dient—està superada; superarem també la present. I

(Passa a la pàg. 2)

dels qui figuren en el cens de parats forçosos. Per ací s'obindrà la classificació, i després, quan seran coneguts els que tenen aptituds per a treballar la terra o fer treballs

en el bosc, es veurà, a ben segur, que el problema té fàcil solució amb poc esforç que hi posin les diverses seccions de l'obrerisme organitzat. — ALFIL